

KO JE KO

Bojana Aćamović (1985, Sarajevo), diplomirala je na Katedri za engleski jezik i književnost Filološkog fakulteta u Beogradu. Master studije iz engleske književnosti završila na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, a doktorsku disertaciju „Poezija Volta Vitmana u kontekstu književne avangarde u Srbiji” na Filološkom fakultetu u Beogradu. Na Institutu za književnost i umetnost 2012. angažovana je kao stipendista Ministarstva prosvete, nauke i tehnološkog razvoja na projektu „Srpska književnost u evropskom kulturnom prostoru”, a od 2014. kao stalno zaposlena na istom projektu i kasnije na odeljenju „Uporedna istraživanja srpske književnosti”. Od 2014. je i sekretarka projekta/odeljenja. Živi u Beogradu.

Jovica Aćin (1946, Zrenjanin), piše pesme, kratke priče i eseje, prevodi sa nemačkog, francuskog i engleskog. Objavljene knjige: *Unakrst divljina pamćenja* (1970), *Izazov hermeneutike* (1975), *Paukova politika* (1978), *Šljunak i mahovina* (1986), *Poetika rastrojstva* (1987), *Duge senke kratkih senki* (1991), *Poetika krivotvorenja* (1991), *Uništiti posle moje smrti* (1993), *Gatanja po pepelu – o izgnanstvima i logorima* (1993), *Apokalipsa Sad – nacrti o Božanstvenom markizu* (1995), *Leptirov sanovnik* (1996), *Nezemaljske pojave* (1999), *Ljuba Popović – odiseja jedne senke* (2000), *Lebdeći objekti* (2002), *Ko hoće da voli, mora da umre* (2002), *Mali erotski rečnik srpskog jezika* (2003), *Seništa i drugi raskazi* (na makedonskom, 2005), *Dnevnik izgnane duše* (2005), *Dnevnik o vagini* (2005), *Goli demoni/Nage žene* (koautor-ilustrator M. Miletić, 2006), *Pročitano u tvojim očima* (2006), *Šetnja po krovu: Sabrani crteži Franca Kafke* (2007), *Goli pripovedač: O svim stvarima izgubljenim i nađenim* (2008), *Ušće okeana* (2011), *Jevanđelje*

po magarcu i druge priče o sitnim svetim trenucima (2013), *Kroz blato i ostala umišljanja* (2017), *Srodnici* (2017), *Ukradeni roman* (2018), *Srodnici* (2018), *Pilot tramvaja* (2019), *Mali erotski rečnik srpskog jezika – sa Lebdećim objektima i Dnevnikom izgnane duše* (2019), *Polazeći od kraja sveta* (2020), *Dozvola za bicikl* (2021), *Banja i druge poslednje priče* (2021), *Sve zbog vazduha – oko pripovedanja* (2021), *Pisani putevi – priče izabrane iz Okeana* (2022), *Hodočašće u Sodomu* (2022), *Doktor pripovedanja – Kafka* (2022), *Snoviđenja i opsene – izabrane priče u ključu fantastike* (2023). Živi u Beogradu.

Dragan Babić (1987, Karlovac), osnovne, master i doktorske studije završio na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Bavi se esejistikom i književnom kritikom, glavni je urednik časopisa *Dometi* i programski urednik Somborskog književnog festivala. Objavio je dve zbirke *Tviter priča* (2014. i 2017) i studiju *Imperativ novuma: Prvi svetski rat u srpskoj i angloameričkoj međuratnoj prozi* (2021), priredio knjigu *Proza o prozi: fragmenti o kratkoj priči* Davida Albaharija (2017), antologiju *Sićušne priče: srpska mikro-priča* (2021) i panoramu *Poslednja Atari generacija: panorama novosadskih prozajista generacije osamdesetih* (2021). Živi u Novom Sadu.

Reza Baraheni (1935, Tabriz, Iran – 2022, Toronto, Kanada), iranski pisac, pesnik, kritičar i politički aktivista. Predavao je engleski jezik i književnost na Univerzitetu u Teheranu. Bio je deo pokreta za zaštitu ljudskih prava i ravnopravnost žena u Iranu zbog čega je dobio otkaz. Nakon toga, držao je časove kreativnog pisanja i književne teorije, najpre u kući svojih prijatelja, a potom u podrumu svoje kuće. Zbog

azerskog porekla, često je bio zatvaran i mučen za vreme autoritarne vlade šaha Reze Pahlavija, ali i nakon Islamske revolucije i uspostavljanja još okrutnijeg teokratskog režima ajatolaha Homeinija. Bio je primoran da napusti Iran (1996) i preseli se u Ameriku gde je saradivao s Arturom Milerom, Alenom Ginzbergom, Kurtom Voneгатom, Filipom Rotom i mnogim drugim pesnicima i piscima. Objavio je preko pedeset knjiga poezije, proze i književne kritike.

Emanuel Bov (*Emmanuel Bove*; 1898, Pariz – 1945, Pariz), rođen je kao Emanuel Bobovnikov. Posle *Mojih prijatelja* (*Mes amis*; srpski prevod 2020, „Službeni glasnik”), objavio je još tridesetak romana i knjiga pripovedaka: među njima se izdvajaju roman *Arman* (*Armand*; srpski prevod 2021, „Službeni glasnik”) i putopis *Bekon-le-Brijer* (oba iz 1927). Nakon nemačke okupacije Francuske principijelno je odbio da objavljuje i emigrirao u Alžir, u nadi da će se prebaciti u London. Vratio se u Pariz 1945. i, malo pre nego što će izaći *Klopka* (*Le piège*), roman posvećen višijevskoj Francuskoj, umro od bolesti i iscrpljenosti. Posle smrti je zaboravljen. Za kasniju sudbinu njegovog dela u Francuskoj zaslužan je pre svega dramski autor Remon Kus, koji je sedamdesetih inicirao ponovno objavljivanje Bovovog opusa kod izdavača „Flamarijon”. U širim okvirima postao je poznat osamdesetih, nakon što je Peter Handke preveo *Moje prijatelje* na nemački (1981), te kada je objavljen engleski prevod Dženet Lout (1986).

Arijana Božović (Beograd), diplomirala je na Odseku za anglistiku Filološkog fakulteta u Beogradu. Objavila je prevode proze Forda Medoksa Forda, Grejama Grina, Elija Vizela, Dž. M. Kucija, Penelopi Ficdžerald, Džona Banvila, Dženet Vinterson, Ijana Makjuana, zatim prevode poezije Vilijama Karlosa Viliijamsa, V. H. Odena, Adrijen Rič, V. G. Zebalda i Teda Hjuza. Dobila je nagradu „Miloš N. Đurić” 2003. za prevod romana Ijana Makjuana *Iskupljenje* i nagradu „Mihajlo Đorđević” 2007.

za prevod Makjuenovog romana *Subota*. Živi u Beogradu.

Tihomir Brajović (1962, Podgorica), redovni profesor na Katedri za srpsku književnost sa južnoslovenskim književnostima Filološkog fakulteta u Beogradu. Bavi se književnom istorijom, kritikom i teorijom književnosti. Objavljene knjige: *Kontroverzni metatekst* (1992), *Poetika žanra* (1995), *Reči i senke* (1997), *Od metafore do pesme* (1998), *Teorija pesničke slike* (2000), *Oblici modernizma* (2005), *Identično različito* (2007), *Kratka istorija preobila* (2009), *Zaborav i ponavljanje* (2009), *Fikcija i moć* (2011), *Komparativni identiteti* (2012), *Narcisov paradoks* (2013), *Groznica i podvig* (2015), *Pedagoška fikcija* (2019), *Tumačenje lirske pesme* (2022), *Neozbiljnost* (2022) i *Oplakla s vremenom* (2023). Živi u Beogradu.

Tomislav Brlek (1971, Zagreb), diplomirao je engleski jezik i književnost te španski jezik i književnost na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, gde je i zaposlen od 1996. godine, prvo na Odsjeku za anglistiku, a od 2000. na Katedri za opću povijest književnosti Odsjeka za komparativnu književnost. Na istom je fakultetu stekao magistraturu i doktorat iz istorije književnosti. U međunarodnim i domaćim stručnim časopisima objavio više radova iz područja istorije i teorije književnosti. Član je Hrvatskog društva filmskih kritičara, Društva književnih prevodilaca te predsednik Hrvatskog semiotičkog društva. Član je uredništva magazina za izvođačke umetnosti *Frakcija* te saurednik časopisa za kulturu *15 dana*. Živi u Zagrebu.

Karolina Vatroba (*Karolina Watroba*), doktorirala je na Fakultetu za moderne jezike Oksfordskog univerziteta. Članica je komiteta istraživačkog programa *Oxford Comparative Criticism and Translation*. Objavila je studiju *Mann's Magic Mountain: World Literature and Closer Reading* (2022). Bavi se temama savremene književnosti, filma i kritičke teorije u okvirima osam evropskih jezika i šire, s fokusom na nemačkom, engleskom i poljskom.

Radmila Gikić Petrović (1951, Vrbas), piše prozu. Objavljene knjige: *Otvorite Jelenine prozore* (1978), *Namaste, Indijo* (1984; putopisna proza, prevedena na rusinski 1986), *U Fruškoj gori 1854* (1985; dnevnik Milice Stojadinović Srпкиnje), *Milica-Vuk-Mina* (1987), *Razgovori o Indiji* (1989), *Prepiska Milice Stojadinović Srпкиnje sa savremenicima* (1991), *Iskustva proze* (1993; razgovori sa proznim piscima), *Tokovi savremene proze* (2002; razgovori sa proznim piscima), *U potrazi za glavnim junakom* (2003; priče), *Srпкиnjin krug kredom*, (2006; pesme i proza posvećeni Milici Stojadinović Srпкиnji), *Bibliografija radova o Milici Stojadinović Srпкиnji* (2007), *Dnevnik Anke Obrenović* (2007), *Likovi u Dnevniku Anke Obrenović* (2007), *Zdravo, Indijo* (2008), *Život i književno delo Milice Stojadinović Srпкиnje* (2010), *Stara priča* (2013, priče), *Koreja post scriptum* (2014), *A gde je Čehov? – razgovori o prozi* (2015), *Vijetnam i devet zmajeva* (2016), *Kritika pamćenja* (2017), *Kubanske prijateljice* (2020) i *Dnevnik Anke Obrenović (1836–1838)* (2021). Dobitnica je nagrada: „Slobodna Vojvodina“, „Iskra kulture“, „Povelja za višegodišnji stvaralački i naučni doprinos“, „Medalja kulture za očuvanje kulturnog nasleđa“, „Ljuba Nenadović“. Živi u Novom Sadu.

Dejvid Damroš (*David Damrosch*; 1953, Bar Harbor, SAD), američki istoričar književnosti, profesor komparativne književnosti na Univerzitetu Harvard i direktor harvardskog Instituta za svetsku književnost, koji je osnovao 2010 godine. Član je Američke akademije za nauku i umetnost. Studirao je na Jejlu, gde je i doktorirao. Od 1980. do 2009, kada je prešao na Harvard, predavao je na Univerzitetu Kolumbija. Bio je predsednik Američkog udruženja za komparativnu književnost. Objavio je knjige: *What Is World Literature?* (2003), *The Buried Book: The Loss and Rediscovery of the Great Epic of Gilgamesh* (2007), *How to Read World Literature* (2. izd. 2017), i *Comparing the Literatures: Literary Studies in a Global Age* (2020). Glavni je urednik šestotomnih Longmanovih antologija britanske i svetske književnosti. Godine 2023. dobio je Balcanovu nagradu.

Aleksandra Žeželj Kocić (1977, Beograd), završila osnovne, master i doktorske studije na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Član je Hemingvejevog društva (SAD), Ficldžeraldovog društva (SAD) i Udruženja za anglo-američke studije Srbije. Naučni saradnik u oblasti jezik i književnost – Institut za književnost i umetnost u Beogradu. Zaposlena kao profesor engleskog jezika i književnosti u Filološkoj gimnaziji u Beogradu. Knjige: *Normative Masculinity and Its Subversion in Tennessee Williams' World and Style* (2016), *Hemingvej i rod: pisac u mreži teorije* (2018), *Pesnik i jedan čitalac: ogleđi o poeziji i prozi Dragana Lakićevića* (2020), *Zbirka leptirova: ogleđi o anglo-američkoj književnosti* (2021), *Valjarević u dijalogu* (2022). Živi u Beogradu.

Nemanja Karović (1989, Beograd), asistent je na predmetu *Uvod u tumačenje književnosti* na Fakultetu za obrazovanje učitelja i vaspitača. Doktorirao je Filološkom fakultetu u Beogradu na temi *Treća generacija srpskog posleratnog modernizma* (*Ljubomir Simović, Branislav Petrović, Matija Bečković*). Učestvuje na naučnim skupovima i piše književnu kritiku. Saradnik je na kursu *Istorija srpske kulture* u organizaciji Ministarstva prosvete, nauke i tehnološkog razvoja i Naučno- obrazovno-kulturnog centra „Vuk Karadžić“ u Tršiću.

Viktorija Krombholc (1982, Novi Sad), doktorirala je na Odseku za anglistiku Filozofskog fakulteta u Novom Sadu, gde radi kao lektor. Objavila je studiju *Ples po žici: pol, rod i identitet u romanima Toni Morison* (2010) i, zajedno s Arijanom Luburić Cvijanović i Bojanom Vujić, *Out of Bounds: Transgressivity in Poetry, Drama and Fiction* (2023). Živi u Novom Sadu.

Arijana Luburić Cvijanović (1977, Novi Sad), predaje književnost na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu. Bavi se savremenim postkolonijalnim, kosmopolitskim i transgresivnim stvaralaštvom. Autorka je knjiga *Ruždi i more priča: Elementi fantastike u prozi Salmana Ruždija* (2007), *Insajder/autsajder:*

Identitet u savremenom postkolonijalnom romanu (2018) i, zajedno s Viktorijom Krombholz i Bojanom Vujić, *Out of Bounds: Transgressivity in Poetry, Drama and Fiction* (2023). Sa Vladislavom Gordić Petković priredila je zbirku *Nova lica svetske književnosti: eseji o postkolonijalnoj literaturi i kulturi* (2012). Naučne radove objavljivala je, između ostalog, u časopisima *Critique: Studies in Contemporary Fiction* (Routledge), *LIT: Literature Interpretation Theory* (Routledge), *Contemporary Women's Writing* (Oxford University Press), *Književna istorija*, *Kultura* i *Nasleđe*. Živi u Novom Sadu.

Dankan Makol Česni (*Duncan McColl Chesney*; 1974), profesor komparativne književnosti na Odseku stranih jezika i književnosti Nacionalnog tajvanskog univerziteta u Tajpeju. Doktorirao je komparativnu književnost na Univerzitetu Jeju i objavljivao je članke o Prustu, Fokneru, Džojosu, Beketu, Kafki, Kuciju, i na razne teme u oblasti filmskih studija. Njegova prva knjiga *Silence Nowhen: Late Modernism, Minimalism, and Silence in the Work of Samuel Beckett*, objavljena je 2013, a druga, *Serious Fiction: J. M. Coetzee and the Stakes of Literature*, izašla je 2016.

Robert Makfarlan (*Robert Macfarlane*; 1976, Oksford, Velika Britanija), autor je knjiga i tekstova o putovanjima i prirodi i književni kritičar. Završio je studije na koledžima Pembrouk i Magdalen u Kembridžu, odnosno Oksfordu, a trenutno predaje na koledžu Emanuel u Kembridžu. Dobitnik je nekoliko prestižnih nagrada.

Jelena Mandić (1986, Srebrenica, BiH), diplomirala je na Odseku za anglistiku Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Završila je master studije engleskog jezika i književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Trenutno je na trećoj godini doktorskih studija jezika i književnosti na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Piše poeziju i kratku prozu, prevodi sa engleskog i persijskog jezika. Živi i radi u Novom Sadu.

Tijana Matijević (1978), nakon studija književnosti u Beogradu i istočnoevropskih studija u Bolonji doktorirala je na Univerzitetu Martin Luter u Haleu tezom *From Post-Yugoslavia to the Female Continent: A Feminist Reading of Post-Yugoslav Literature* (2020). Do 2023. bila je spoljna saradnica i predavačica na odsecima slavistike Univerziteta Fridrih Šiler u Jeni i Martin Luter u Haleu. Istražuje kontinuitete između jugoslovenske i postjugoslovenske književnosti i kulture, pitanja estetike i ideologije, alternativnu (avangardnu, feminističku, levu) istoriju. Bavi se prevodenjem (nemački prevod romana *Psi i ostali* sa Marie Alpreman, 2023), povremeno književnom kritikom, a od 2022. godine je članica žirija Nagrade „Biljana Jovanović”.

Željko Milanović (1975, Kragujevac), studije srpske književnosti završio je na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu gde je i magistrirao (2006) i doktorirao (2010). Do sada je objavio knjige *Advocatus diaboli. Ogledi iz književnosti* (2005), *Od slika o Drugome ka poetici. Stvaralaštvo Dragutina J. Ilića* (2009), *Dva pisca i Drugi* (2012) i *Književnost i identitet. Između potčinjenosti i slobode* (2016), kao i veći broj naučnih studija. Bavi se proučavanjem srpske, hrvatske i makedonske književnosti devetnaestog i dvadesetog veka kao i imagoškim istraživanjima. Zaposlen je na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu.

Svetlana Mladenov, istoričarka je umetnosti, likovna kritičarka i kuratorka. Autorka je mnogih likovnih manifestacija, izložbi, festivala, akcija, događaja, susreta, radionica... Njeni mnogobrojni tekstovi o savremenoj umetnosti objavljeni su u knjigama, monografijama, katalozima, časopisima, dnevnoj štampi. Od 1997. do 2004. bila je direktorka Galerije savremene umetnosti i Centra za kulturu u Pančevu, a od 2007. do 2015. kustoskinja Muzeja savremene umetnosti Vojvodine u Novom Sadu. Članica je AICA, ULUPUDS-a, Društva istoričara umetnosti Srbije i osnivačica Asocijacije za vizuelnu umetnost i kulturu VISART. Kao

kustoskinja-saradnica radila na projektu Paviļjon Srbija – Raša Todosijević: Svetlost i tama simbola na 54. Venecijanskom bijenalu. Źivi u Novom Sadu.

Lidija Mustedanagić (1964, Beograd), magistrirala srpsku knjiŹevnost, piše knjiŹevnu kritiku, bavi se muzeološkom delatnošću. Objavljene i priređene knjige: *Groteskni brevijar Borislava Pekića* (2002); priredila *Novi Sad, zemlji raj* i *Novi Sad, zemlji raj 2* (2003–2004, koautor Sava Damjanov), *Izabrani eseji* (2007) i *Izabrane drame* (2007) Borislava Pekića, *Bibliografija Rada vojvođanskih muzeja 1–36/Rada Muzeja Vojvodine 37–50, 1952–2008* (2008, sa Dragom Njegovanom); objavila *Vodič kroz muzeje i galerije Vojvodine* (2002) i *Muzeji i galerije Novog Sada i Vojvodine* (2006, sa Vladimirom Mitrovićem). Saradnik na projektima Matice srpske: *Biografski rečnik Matice srpske* i *Leksikon pisaca Jugoslavije*. Źivi u Novom Sadu.

Katarina Pantović (1994, Beograd), osnovne i master studije završila je na Odseku za komparativnu knjiŹevnost na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu, gde je trenutno na doktorskim studijama. Trenutno radi na Institutu za knjiŹevnost i umetnost u Beogradu. Piše i objavljuje knjiŹevnu kritiku, esejistiku, naučne radove i poeziju u periodici, naučnim zbornicima i na internet portalima. Objavila je pesničke zbirke *Unutrašnje nevretime* (2019) i *Ritual pred spavanje* (2022), kao i studiju *Aktuelna čitanja Kafkinog dela* (2023). Pesme su joj prevedene na nemački, španski, francuski i slovenački jezik. Źivi i radi u Beogradu.

Zdravko Petrović (1981, Bečej), diplomirao je, magistrirao i doktorirao na Odseku za srpsku knjiŹevnost i jezik Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Objavio je studiju *Kreativni kaos „Burleske gospodina Peruna boga groma“* (2011). Źivi u Bečeju.

Saša Radojčić (1963, Sombor), diplomirao je filozofiju na Filozofskom, magistrirao na Filo-

loškom fakultetu, a doktorirao je na Filozofskom fakultetu u Beogradu. Predaje na Fakultetu likovnih umetnosti u Beogradu. Piše poeziju, kritiku, eseje i prevodi sa nemačkog. Knjige pesama: *Uzalud snovi* (1985), *Kamerna muzika* (1991), *Amerika i druge pesme* (1994), *Elegije, nokturne, etide* (2001), *Četiri godišnja doba* (2004), *Cyber zen* (2013), *Duge i kratke pesme* (2015), *To mora da sam takođe ja* (2020), *Za vatru nadležna je duša* (izabrane pesme, 2022), *Tobogan* (2023) i *Glad za pesmom* (izabrane pesme, 2023). Roman: *Dečak sa Fanara* (2022). Knjige kritika, eseja i studija: *Providni anđeli* (2003), *Poezija, vreme buduće* (2003), *Ništa i prah – antropološki pesimizam Sterijinog Davorja* (2006), *Stapanje horizonata – pesništvo i interpretacija pesništva u filozofskoj hermeneutici* (2010), *Razumevanje i zbivanje – osnovni činioci hermeneutičkog iskustva* (2011), *Uvod u filozofiju umetnosti* (2014), *Reč posle* (2015), *Jedna pesma – hermeneutički izgredi* (2016), *Slike i rečenice* (2017), *Ogledalo na pijaci Bajloni: ogleđi o srpskom neoverizmu* (2019) i *Umetnost i stvarnost* (2021). Za poeziju je dobio nagrade „Branko Ćopić“, „Đura Jakšić“ i „Lenkin prsten“; za knjiŹevnu kritiku Nagradu „Milan Bogdanović“; za celokupno pesničko delo Disovu nagradu, Zmajevu nagradu i Nagradu „Desanka Maksimović“. Źivi u Somboru.

Ivan Radosavljević (1969, Jagodina), diplomirao je svetsku knjiŹevnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Od 1994. do 1999. radio je kao urednik u knjiŹevnom časopisu *Reč*, a od 1999. do 2013. kao urednik u izdavačkoj kući „Stubovi kulture“. Piše knjiŹevnu kritiku, prevodi s engleskog, francuskog i španskog jezika. Objavio je knjigu knjiŹevnih kritika *Budno oko – Iz savremene srpske proze* (1999). Źivi u Beogradu.

Evelina Rudan (1971, Pula), objavila je zbirke *Sve ča mi rabi ovega prolića* (2000), *Posljednja topla noć* (2002, zajedno sa Slađanom Lipovcem i Denisom Peričićem), *Uvjerljiv vrt / Convincing Garden* u elektronskom obliku (prevod Hana Dada Banak, 2003), *Breki i ćuki* (2008), *Pristoj-*

ne ptice (2008) i *Smiljko i ja si mahnemo* (2020, 2. izd. 2021) te slikovnicu (zajedno s ilustratorom Svenom Nemetom) *Kraljevičev san* (2010). Za rukopis zbirke *Breki i čuki* dobila je Nagradu „Drago Gervais” 2007, za zbirku pesama *Smiljko i ja si mahnemo* dobila je Nagradu „Fran Galović” (2020), bijenalnu Nagradu „Ivan Goran Kovačić” (2021), Nagradu za književnost HAZU (2021), Nagradu „Tin Ujević” (2021) i Nagradu „Drago Gervais” za knjigu (2021). Zastupljena je u više antologija i pregleda savremene hrvatske poezije, a pesme su joj prevedene na slovenački, češki, engleski, nemački, španski, italijanski, rumunski, nizozemski i bugarski jezik. Predaje na Odsjeku za kroatistiku zagrebačkog Filozofskog fakulteta. Bavi se usmenim žanrovima, intertekstualnim (i intermedijalnim) vezama pisane i usmene književnosti, kulturnim pamćenjem i čitanjem književnosti i kulture iz perspektive afektivnog obrta. Za naučnu studiju *Vile s Učke. Žanr, kontekst, izvedba i nadnaravna bića predaja* (2016) dobila je nagradu Filozofskoga fakulteta 2017. godine. Radila je u Pazinskom kolegiju – klasičnoj gimnaziji i izdavačkom poduzeću „Josip Turčinović d.o.o.” u Pazinu. Živi u Zagrebu.

Bojan Savić Ostojić (1983, Beograd), diplomirao je francuski jezik i književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Master studije iz komparativne književnosti završio je u Nici. Sarađuje sa izdavačkim kućama kao slobodni prevodilac. Autor je brojnih temata o francuskoj književnosti 20. veka, zastupljenih u književnoj periodici (Filip Žakote, Žak Dipen, OuliPo, Remon Rusel, Antonen Arto). Jedan je od urednika književnog časopisa *Agon*. Autor knjiga poezije: *Stvaranje istine* (2003), *Tropuće* (2010), *Stereorama* (2013), *Jeretički dativ* (2014), *Prskalica* (2019), kao i proznih knjiga *Aleatorij* (2013), *Podli podli psalmi* (2016), *Punkt* (2017), *Nema oaze : luftroman* (2018), *Ništa nije ničije* (2020), *Varvarin u Evropi – švajcarska sveska* (2022) i *Vreme vode* (2023). Živi u Beogradu.

Milica Sofinkić (1995, Gospođinci), diplomirala je na Odsjeku za srpsku književnost na Filo-

zofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu, a potom masterirala odbranivši rad „Pisanje i čitanje drugosti u *Knjizi o Nemačkoj i Embahadama* Miloša Crnjanskog”, koji je objavljen u ediciji „Prva knjiga Matice srpske” pod naslovom *Crnjanski – na međi vlastitog i stranog* (2021). Doktorske akademske studije upisala je iste godine na smeru Jezik i književnost (modul: Književnost), takođe na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Na svom matičnom Odsjeku od 2023. godine ima zvanje asistentkinje. Saradnica je i lektorka u Izdavačkoj delatnosti Kulturnog centra Novog Sada. Lektorica je i članica redakcije Časopisa za književnost i teoriju – *Polja*. Piše i objavljuje kritiku i naučne radove. Oblasti interesovanja: teorija i metodologija proučavanja književnosti, teorija prevođenja, savremena svetska i regionalna književnost.

Gajatri Čakravorti Spivak (*Gayatri Chakravorty Spivak*; 1942, Kolkata, Indija), američka književna teoretičarka indijskog porekla. Profesorka na njujorškom Univerzitetu Kolumbija. Postala je poznata po engleskom prevodu i kritičkom uvodu u čuvenu Deridinu studiju *O gramatologiji*, a njen se esej „Mogu li potčinjeni da govore?” (*Can the Subaltern Speak?*, 1988) smatra utemeljiteljskim za postkolonijalnu teoriju. Baveći se u svojim tekstovima problemima rase i roda, žestoko kritikuje imperijalizam i međunarodni univerzalizirajući feminizam. Njen je teorijski diskurs spoj dekonstrukcijske strategije čitanja i marksističke i feminističke kritičke tradicije. Najpoznatija dela: *U drugim svetovima* (*In Other Worlds*, 1987), *Izvan u predavačkom pogonu* (*Outside in the Teaching Machine*, 1993), *Kritika postkolonijalnog uma* (*A Critique of Postcolonial Reason*, 1999), *Smrt discipline* (*Death of a Discipline*, 2003).

Tanja Stupar Trifunović (1977, Zadar), diplomirala je na Filološkom fakultetu u Banjaluci. Objavila je šest knjiga poezije, knjigu priča, dva romana i grafički roman *More je bilo mirno* u saradnji s Tatjanom Vidojević (ilustracije). Pre-

vođena je na engleski, španski, bugarski, mađarski, nemački, poljski, slovenački, makedonski, ruski, češki, danski, italijanski i francuski. Dobitnica je više nagrada za poeziju i prozu, između ostalih Nagrade Evropske unije za književnost (EUPL) 2016. za roman *Satovi u majčinoj sobi*, nagrada „Risto Ratković” i „Milica Stojadinović Srpkinja” za najbolju knjigu poezije za knjigu pesama *Razmnožavanje domaćih životinja* i Nagrade „Zlatni suncokret” za najbolju knjigu objavljenu u 2019. godini na srpskom jeziku za roman *Otkako sam kupila labuda*. Knjiga poezije *Zmijštak* ovenčana je Nagradom „Vasko Popa” 2022. godine. Živi u Baljaluci.

Milica Ćuković (1987, Pančevo), diplomirala, masterirala i doktorirala na Katedri za srpsku književnost sa južnoslovenskim književnostima Filološkog fakulteta u Beogradu. Radi u Institutu za književnost i umetnost u Beogradu, na naučnom odeljenju „Srpska književnost i kulturna samosvest”. Priredila četiri knjige, uredila dva zbornika naučnih radova. Piše naučne radove, eseje, književnu i naučnu kritiku.

Oana Fotake (*Oana Fotache Dubălaru*), profesorka teorije književnosti na Univerzitetu u Bukureštu (Rumunija). Predavala je i objavljivala radove o modernoj teoriji književnosti, komparativnoj književnosti, istoriji književnih ideja i studijama izgnanstva. Učestvovala je u nekoliko istraživačkih projekata u Rumuniji i inostranstvu, a član je naučnih odbora časopisa *România Orientale* (Italija), *Dacoromania litteraria* (Kluž-Napoka) i *Annals of the University of Bucharest – Philology series*. Objavila je, između ostalih, studije: *Divanul criticii. Discursuri asupra metodei în critica românească postbelică* (2009), *Moșteniri intermitente. O altă istorie a teoriei literare* (2013), *Harta și legenda. Mircea Cărtărescu în 22 de lecturi* (2022).

Mirza Halilović (2005, Novi Pazar), završava Gimnaziju u rodnom gradu. Do sada je režirao i montirao četiri dokumentarna filma. Obja-

vljivao je u časopisu *Sent*. Pohađa radionicu kreativnog pisanja Enesa Halilovića. U štampi je njegova prva knjiga *Stalaktit i stalagmit*.

Patriša Hajsmit (*Patricia Highsmith*; 1921, Fort Vort, SAD – 1995, Lucern, Švajcarska), rođena je u Teksasu, odrasla i studirala u Njujorku. Svetski uspeh postigla je 1950. s prvim romanom *Stranci u vozu* (*Strangers on a Train*), po kojem je Alfred Hičkok snimio film 1951. godine. *Talentovani gospodin Ripli* (*The Talented Mr. Ripley*) objavljen 1955. dobio je nagradu *Edgar Allan Poe Scroll*. Njen opus obuhvata ukupno dvadeset dva romana, između ostalih: *Deep Water* (1957, takođe ekranizovan 2022), *This Sweet Sickness* (1960), *The Cry of the Owl* (1962), *The Glass Cell* (1964), *A Suspension of Mercy* (1965), *Ripley's Game* (1974), *Edith's Diary* (1977), *The Boy Who Followed Ripley* (1980), *People who Knock on the Door* (1983), *Found in the Street* (1986) i nekoliko zbirki pripovedaka: *Eleven* (1970), *The Animal Lover's Book of Beastly Murder* (1975), *Little Tales of Misogyny* (1975), *Slowly, Slowly in the Wind* (1979), *The Black House* (1981), *Mermaids on the Golf Course* (1985). Poslednji roman Patriše Hajsmit jeste *Small g: a Summer Idyll* (1995).

Ernest Hemingvej (*Ernest Miller Hemingway*; 1899, Ouk Park, SAD – 1961, Kečum, SAD), jedan je od najcenjenijih američkih književnika XX veka. Pored pisanja, bavio se novinarstvom i bio izveštač u nekoliko ratova, što mu je pružilo izobilje građe za romane. Svrstava se u takozvanu „izgubljenu generaciju” pisaca koji su stvarali između dva svetska rata. Postao je prepoznatljiv po svom književnom izrazu, tzv. žurnalističkom stilu, u kom je negovao sažetost i konciznost. Bio je strastveni lovac, pasionirani svetski putnik i veoma predan pisac, a prva dela objavio je u Parizu, sredinom dvadesetih godina XX veka. Za svoj rad dobio je najznačajnije nagrade i priznanja, od kojih se svakako ističu Pulicerova nagrada za roman *Starac i more* 1952. i Nobelova nagrada za književnost 1954. Ostala značajnija dela su mu: *Sunce se ponovo rađa*, *Zbogom oružje*, *Snegovi*

Kilimandžara. Život je okončao samoubistvom iz lovačke puške.

Igor Cvijanović (1979, Tuzla), završio je magistarske studije na katedri za engleski jezik Filozofskog fakulteta u Novom Sadu, a doktorirao na Filološkom fakultetu u Beogradu. Objavio je prevode knjiga Dejvida Fostera Volasa, Kormaka Makartija, Džona Barta, Karila Fi-

lipsa, Ta-Nehasija Koutsa, Krisa Abanija, En Karson, Džojks Kerol Outs, Eni Pru, Isaka Baševisa Singera, Henrija Džejmsa, Tomasa Ligotija i drugih. Dobitnik je Nagrade za prevod godine 2011. Društva književnika Vojvodine za prevod knjige *Izgubljen u kući smeha* Džona Barta. Autor je studije *Nik Kejv i poetika prestupa* (2022). Živi i radi u Novom Sadu.